

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4794/2020
22.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Катарине Манојловић Андрић и Гордане Џакула, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ристо Рикић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Душан Дубајић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4612/19 од 30.01.2020. године, у седници одржаној 22.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4612/19 од 30.01.2020. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4612/19 од 30.01.2020. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 8415/2018 од 16.10.2019. године усвојен је захтев тужиоца и утврђено да уговор о поклону, који је оверен пред јавним бележником Горданом Смиљанић под бројем ОПУ: 889/2016 од 14.12.2016. године, а који су закључили ВВ, као поклонодавац и тужена АА, као поклонопримац, не производи правно дејство према тужиоцу у обиму потребном за намирење његовог потраживања према ВВ у износу од 4.000 евра у динарској противвредности по најповољнијем курсу које банке плаћају у месту плаћања на дан исплате, трошкова парничног поступка у висини од 35.400,00 динара са законском затезном каматом од 11.05.2007. године до исплате, трошкова одређивања извршења у висини од 24.820,00 динара, трошкова извршења –предујма у висини од 6.477,98 динара, трошкова пуномоћника извршног повериоца у висини од 45.000,00 динара, трошкова извршитеља који нису обухваћени предујмом у висини од 6.330,85 динара, накнаде – награде за успешно спровођење извршења у висини од 30.531,76 динара и обавезана је тужена да призна и трпи да тужилац наведено потраживање може намирити продајом непокретности које су биле предмет уговора о поклону и то непокретности ближе

наведене у овом ставу изреке првостепене пресуде и обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка плати 106.500,00 динара са каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 4612/19 опд 30.01.2020. године ставом првим изреке, жалба тужене је одбијена и првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснаже пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. ЗПП.

Чланом 404. ставом 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 87/18), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Тужилац је дао одговор на ревизију

Врховни касациони суд није прихватио предлог за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП, будући да су питања на која се указује као спорна везана за конкретну чињеничну подлогу и решење спорног односа странака, а побијана другостепена пресуда је у складу са судском праксом и правним стхватањима у погледу примене члана 280. став 1. и 2, 281. став 3, 284, 285. Закона о облигационим односима. Наиме, испуњеност услова за примену института побијања дужникових правних радњи решава се у сваком конкретном случају, зависно од чињеничне и правне ситуације, па не постоји потреба за уједначавањем судске праксе или разматрањем питања од општег интереса. Осим тога, ревизија је усмерена на разрешење чињеничног питања овог спора, док се указивањем да је тужилац своје доспело потраживање могао да намири продајом имовине извршног дужника, заправо оспорава утврђено чињенично стање, што није разлог за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, са којих разлога је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена, јер је изјављена против пресуде против које се по закону не може изјавити.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 28.03.2018. године, у којој је као вредност предмета спора означен износ од 4.000 евра.

С обзиром да у овом случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то следи да ревизија тужене није дозвољена на основу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Тужиоцу не припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка, с обзиром да састав одговора на ревизију није била нужна радња за одлучивање у ревизијском поступку, па је применом члана 165. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић